

Willi Emons Selbstbildnis

Et es schon en Zigg her, do wore mer em Kreeg en Schlesien evakuiert. Do gov et nor zwei Klasse un dä Gesangslehrer wollt immer han, dat ich singe dät. Han ich gesaht: "Ich kann nit singe."

Säht e: "God, kriss de nor en sechs!" Un dat wollt ich widder nit.

Alsu ben ich us der Bank erus, han mich hingestallt un han aangefange "Wenn ich su an ming Heimat denke", un dobei si' mer de Trone rundergelaufe. Ov dat jetz vör Heimweh wor - na ja, jedenfalls en sechs han ich nit gekräge, sondern en ganz normale drei.

Fuffzig Johr späder kütt ene Aanrof: "Bes do dä Willi Emons, dä do en Schlesien en de Schull gegangen es un do häs do et Leed vum

Heimweh gesunge? Ich han dat nit vergesse!"

Wor dat en ehemalige Schullkameradin, die mich noh fuffzig Johr aangerofen hät.

Emons, Willi (83) †: *Heimwih noh Kölle*

ət ʔes ʃon_ən tʃɪk he:ɔ̯ do vɔə mɛ_ɛm kʁe:ŋ ʔen ʃle:zjən ʔevako'ɛgt do jo:v_ət noɔ̯ tʃvɑɪ klase ʔɔn dɛ
 jə'zɑŋs,le:ɔ̯ɛ dɛ vɔlt ʔɪmɛ han dat ʔɪfj sɪŋə dɛ:t ha_ɪfj:ɔza:t ʔɪfj kan:ɪt sɪŋə sɛ:tə jo:t kʁɪs dɛ nuɔ̯_ən
 zɛks ʔɔn dat vɔlt ʔɪfj vɪdɛ net ʔalzɔ ben_ɪz_ɔs dɛ bɑŋg_ɛʁɔs ha_ɪfj hɪnjɔstalt ʔɔn han ʔa:jɔfɑŋə vɛn_ɪfj
 so_a:n mɪŋ 'hɑɪma:d:ɛŋ'kɛ ʔɔn 'dɔbɛɪ zɪ mɛ dɛ tʁɔ:nə ,bɔndɛjə'lɔʊfə ʔɔf dat jɛtʃ foɔ̯ 'hɑɪmvɛ: fɔ: na ja:
 jɛ:dɔnfals ʔɛn zɛks han_ɪfj nɪt jəkʁɛ:jə zɔnɛn_ən jɑntʃ nɔ'ma:lə dʁɛɪ 'fɔfsɪfj:ɔɔ̯ ʃpɛ:tɛ kyd_ənə 'ʔa:nʁɔ:f
 bɪs tu: dɛɔ̯ vɪlɪ ʔe:mɔns dɛ tɔ ʔɛn ʃle:sjən ʔɛn dɛ ʃɔl_ɛjɑŋŋ ʔes ʔɔn do hɛs do_s le:t fɔm 'hɑɪmvɛ: jɛsɔŋə
 ʔɪfj:an_alt nɪt fɛjɛsɛ vɔ: dad_ən 'ʔeəma:lɪjə 'ʃɔlkamɛ,ʁa:dɪn ti mɪfj nɔ fuftʃɪfj:ɔɔ̯ 'ʔa:njɛʁɔ:fɛn hɛt